

produkt, respektivt farligt produkt, samt producent og distributør.

Med produkter menes varer som er beregnet til forbrugere, eller som kan formodes at blive anvendt af forbrugere og som mod betaling eller gratis leveres som led i handelsvirksomhed, hvad enten produktet er nyt, brugt eller istandsat. Direktivet omfatter såvel genus- som speciesydelse. Undtaget er antikviteter og andre brugte produkter, der forud for deres brug skal repareres eller sættes i stand, og leverandøren klart har underrettet modtageren herom. Undtaget er tillige produktionsmidler og andre lignende produkter, som anvendes i erhvervsvirksomhed. Endelig falder tjenesteydelser og fast ejendom uden for direktivets anvendelsesområde.

Direktivets sikkerhedskrav er udformet som en harmonisering på højeste niveau. Et produkt er sikkert, hvis ikke det frembyder nogen risici eller kun minimale risici, der er forenelige med produktets anvendelse, og som under hensyntagen til et højt beskyttelsesniveau for borgernes sundhed og sikkerhed anses for acceptable. Ved et farligt produkt forstås ethvert produkt, som ikke opfylder definitionen af et sikkert produkt.

Ved vurderingen af, om et produkts sikkerhed er acceptabel, peger direktivet på forskellige forhold, der skal inddrages: Produktets egenskaber, produktets virkning på andre produkter, produktets præsentationsmåde, og de kategorier af forbrugere, for hvem anvendelse af produktet frembyder størst risiko, herunder navnlig børn.

Direktivet indeholder et generelt sikkerhedskrav til alle produkter, ligesom det fastlægger nogle almindelige kriterier for risikovurderingen. Det grundlæggende princip er, at en producent kun må markedsføre sikre produkter (art. 3). Direktivet bygger endvidere på en formodning om, at produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med specifikke fællesskabsbestemmelser eller specifikke nationale bestemmelser, er sikre produkter i direktivets forstand (art. 4). Direktivet er på dette punkt udslag af *den ny metode* vedrørende harmonisering (The New Approach On Technical Harmonisation Of Standards). Den nye metode går ud på at fastsætte bindende relativt alment holdte »væsentlige sikkerhedskrav« for forskellige produktkategorier i stedet for som tidligere at fastsætte meget detaljerede tekniske regler. Kravene skal fortolkes og gennemføres med hjælp af tekniske specifikationer eller standarder. Disse udarbejdes i de europæiske standardiseringsorganer, bl.a. CEN (Comité Européen de Normalisation) CENELEC (Comité Européen de Normalisation Electronique). Standarderne er ikke bindende, men får den virkning, at det, der udføres i overensstem-

melse med dem antages at opfylde de væsentligste sikkerhedskrav, hvis ikke andet bevises. Sådanne produkter har også ret til at blive markedsført på hele Det Indre Marked. Findes der ikke sådanne standarder sker vurderingen på baggrund af den tekniske udvikling eller god forretningsskik i det pågældende land.

For at opnå det grundlæggende sikkerhedskrav pålægges det producenterne efter art. 3, dels at give forbrugerne forskellige oplysninger, som gør det muligt for dem at bedømme de risici, som er forbundet med et produkt under dets normale eller rimeligt forudsigelige anvendelsestid, dels at iværksætte forskellige sikkerhedsforanstaltninger mod farlige produkter – eksempelvis mærkning af varer eller varepartier, kontrol af vareprøver, information til distributører mv. samt i givet fald at trække produkterne tilbage fra markedet.

Direktivet fastslår imidlertid også, at det ikke i sig selv er tilstrækkelig årsag til at betragte et produkt som farligt, at det er muligt at skabe større sikkerhed eller at skaffe andre, mindre farlige produkter.

Begrebet *producent* i art. 2 omfatter ikke blot den, der fysisk har fremstillet produktet, men tillige den, som repræsenterer en fabrikant, der ikke er etableret i Den Europæiske Union, og den, der importerer produktet til Den Europæiske Union. *Distributør* er enhver erhvervsdrivende i afsætningskæden, som ikke påvirker produktets sikkerhedsmæssige egenskaber. Den, der importerer produktet fra et EU-land til et andet, betragtes således som distributør.

Direktivet fastsætter endvidere i art. 6 krav om en almindelig pligt til løbende *myndighedskontrol* med produktsikkerhed. Kontrollen indebærer bl.a., at kontrolmyndigheden kan foretage undersøgelser, udtage prøver, forbyde farlige produkter eller trække dem tilbage fra markedet. Tilsvarende kan det fastsættes, at der skal advares imod en eventuel risiko eller stilles betingelser for produktets markedsføring. De foranstaltninger, der kan komme på tale kan rettes mod producenten, mod distributørerne eller mod enhver anden, når det viser sig nødvendigt med henblik på at vedkommende medvirker i bestræbelserne for at undgå de risici, der er forbundet med et bestemt produkt.

For at gennemføre sikkerhedskravet skal medlemslandene oprette eller udpege myndigheder, der kan opfylde direktivets krav om kontrol med produkter samt underrette Europa-Kommissionen om de foranstaltninger, der er iværksat.

Endelig indeholder direktivet regler om *samarbejde* mellem medlemsstaterne og Kommissionen, bl.a. om procedure og hastetilfælde, hvor kontrolmyndigheden kan iværksætte nødforanstaltninger for at for-